

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/147/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513209392
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2513209392.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Martina Valentová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: U. V., nar. XX.XX.XXXX, adresa T., Z. XXXX/XX, o zaplatenie 3.209,20 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany, č.k. 4C/257/2013-131 zo dňa 12.12.2018, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. žalobcu v celom rozsahu zamietol a vo výroku II. vyslovil, že žalovaná má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%; o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. K skutkovým zisteniam súd prvej inštancie uviedol, že na výzvu súdu žalobca pripojil výzvu SLSP zo dňa 22.8.2008 a oznámenie SLSP o postúpení pohľadávky zo dňa 27.12.2011. Žalobca nepredložil žiadny dôkaz o tom, že práve tieto listiny boli žalovanému odoslané a doručené. Z predloženého podacieho hárku Slovenskej pošty zo dňa 28.10.2011 nie je možné zistiť aká zásielka a s akým obsahom bola žalovanej odoslaná. Naviac v datovaní je rozpor. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1285/2011/CE zo dňa 28.9.2011 súd zistil, že SLSP (banka) ako postupca postupovala na žalobcu ako postupníka pohľadávky voči jej klientom (ktorých zoznam mal byť uvedený v prílohe č. 1 zmluvy). Z Oznámenia o postúpení pohľadávky podľa § 526 zákona č. 40/1964 Zb. - Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov zo dňa 27.12.2011 súd zistil, že SLSP mala žalovanej oznámiť postúpenie pohľadávky zo spotrebného úveru č. 284772095 voči nej (t.j. žalovanej), v sume 6.681,76 Eur s príslušenstvom žalobcovi ako postupníkovi. Žalobca na pojednávaní uviedol, že nedisponuje doručenkou k výzve právneho predchodcu žalobcu zo dňa 22.8.2008, navrhol k tomu vypočúť žalovanú. Z výpovede žalovanej súd zistil, že predmetný úverový vzťah s právnym predchodcom žalobcu nepopierala, bola si vedomá, že splatila iba časť úveru, bližšie sa vyjadriť nevedela.

3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil s použitím ust. § 524, § 525 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len OZ), a § 92 ods. 8 ZoB (zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách).

4. Súd prvej inštancie argumentoval tým, že ust. § 525 ods. 1 OZ zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Pohľadávky banky voči jej klientovi treba považovať práve za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž

neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. ZoB, ako aj obsiahle bankové tajomstvo v zmysle § 91 a nasl. ZoB. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom - postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom - postupcom (bankou a dlžníkom). Preto ust. § 525 ods. 1 OZ bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť v záležitostiach dlžníka. Rozpor postúpenia § 525 OZ má za následok absolútnu neplatnosť postúpenia, na ktorú prihliada súd aj bez námietky z úradnej povinnosti.

5. Následne súd prvej inštancie skonštatoval, že bolo na žalobcovi, aby preukázal súdu splnenie podmienok uvedených v ust. § 92 ods. 8 ZoB na platné postúpenie pohľadávky. Žalobca však svoje dôkazné bremeno neunesol, keď napriek výzve súdu nepreukázal, že banka pred postúpením pohľadávky žalobcovi postupovala voči žalovanej v súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB. Žalobca ako postupník predmetnú pohľadávku na základe predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávok nadobudnúť mal, avšak nakoľko nepreukázal dodržanie § 92 ods. 8 ZoB, pohľadávku voči žalovanému platne nenadobudol, nestal sa aktívne vecne legitimovaným. Súdu nezostalo iné, iba žalobu zamietnuť.

6. Vzhľadom na zamietnutie žaloby mala plný úspech žalovaná, čím jej vznikol nárok na náhradu trov konania, ktorý jej bol priznaný vo výroku II. rozsudku.

7. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobca, pričom uplatnil odvolacie dôvody, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a domáhal sa aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že žalobe vyhovie, resp. v zmysle § 389 ods. 1 CSP rozsudok zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom si zároveň uplatnil vyčíslenú náhradu trov odvolacieho konania.

8. V úvode odvolania žalobca poukázal na ust. § 92 ods. 8 a § 89 ods. 1 ZoB, ako i na bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok. Zdôraznil, že ust. § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahu medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení daného zákona pokiaľ zákon predmetnú odchýlku nevyučuje. Vzhľadom na to je možné konštatovať, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky s odkazom aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/11/2015, 9Co/145/2015 a 11Co/206/2015. Z uznesenia Krajského súdu Prešov sp. zn. 19Co/2/2016 zdôraznil, že žalovaní výslovne súhlasili s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky s tým, že táto dohoda je podľa § 89 ods. 1 Zákona o bankách prípustná. Na základe uvedeného odvolateľ v bode 1. odvolania uzavrel, že samotný Zákon o bankách umožňuje zmluvným stranám upraviť si vzájomné vzťahy odchyľne od ustanovení zákona, pričom predmetné ustanovenie obchodných podmienok je v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka.

9. V bode 2. odvolania sa odvolateľ zaoberal doručením predmetnej výzvy resp. odstúpenia od zmluvy. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 151 ods. 1 CSP podľa ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela sa považujú za nesporné, pričom v sporovom konaní súd nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení. V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/124/2018, z ktorého zdôraznil, že otázka doručenia písomnej výzvy banky klientovi... je otázkou skutkovou a súd prvej inštancie v konaní pri posúdení existencie písomnej výzvy a jej doručenia bol povinný v zmysle § 151 ods. 1 CSP vychádzať z nesporných skutkových tvrdení, t.j. z tvrdení žalobcu, ktoré protistrana výslovne nepoprela... Dodal, že je neprípustné, aby súd bez spochybnenia skutkových tvrdení žalobcu žalovanými tieto sám vlastnou činnosťou spochybňoval bez riadneho dokazovania na pojednávaní.

10. Žalovaná odvolanie nepodala, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadrila.

11. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom

(§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže boli splnené podmienky na potvrdenie napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 1 CSP).

12. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na uplatnenú odvolaniu argumentáciu žalobcu, bolo posúdiť správnosť skutkových a právnych úsudkov súdu prvej inštancie vedúcich k záveru o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v konaní ako postupcu žalovanej pohľadávky, s poukazom na ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách..., ako aj § 525 ods. 1 a 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ).

13. Podľa § 524 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému (ods. 1). S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené (ods. 2).

14. V zmysle § 525 OZ postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa, alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia (ods. 1). Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom (ods. 2).

15. Podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka, postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení (ods. 2).

16. Vyššie citované zákonné ustanovenie kogentne vymedzuje osobitné kategórie pohľadávok, ktoré nemôžu byť predmetom postúpenia a predstavujú výnimku z princípu všeobecnej prevoditeľnosti práva veriteľa na plnenie. Všeobecné obmedzenie postupiteľnosti pohľadávok vymedzuje Občiansky zákonník v štyroch kategóriách, pričom jednou z nich je zákaz postúpenia pre zmenu obsahu pohľadávky. Tento zákaz je nevyhnutné aplikovať reštriktívne a vždy s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu. Zmena obsahu pohľadávky v dôsledku zmeny veriteľa musí byť pritom podstatná a musí mať negatívny dopad na dlžníka. Iba parciálne a vedľajšie zmeny v obsahu záväzkov sú prirodzeným efektom každého postúpenia a preto nezakladajú jeho rozpor so zákonom. V tejto súvislosti prvoinštančný súd argumentoval, že postúpením predmetnej pohľadávky z banky na subjekt, ktorý nie je bankou, dôjde k zmene obsahu záväzku v tom, že postupník nie je viazaný ustanoveniami o bankovom tajomstve a nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Tieto následky sú dané, avšak podľa názoru odvolacieho súdu, nejde o podstatnú zmenu v obsahu záväzku s negatívnym dopadom na dlžníka. Je nesporné, že tzv. bankové tajomstvo a dozor a dohľad NBS sa v zmysle Zákona o bankách vzťahujú výlučne len na bankové subjekty, možnosť poskytovať úvery či pôžičky legítimne majú ale aj nebankové subjekty, ktoré uvedeným inštitútom nepodliehajú. Zákon o bankách v cit. ust. § 92 ods. 8, ktoré je nevyhnutné vo vzťahu k ust. § 525 ods. 1 OZ považovať za lex specialis a teda prednostný vo vzťahu k Občianskemu zákonníku, pritom výslovne zakotvuje možnosť banky postúpiť svoju pohľadávku z peňažného záväzku aj osobe, ktorá nie je bankou. Odvolací súd je preto toho názoru, že záver súdu prvej inštancie, že postúpeniu pohľadávky banky na nebankový subjekt (žalobcu) bránilo ust. § 525 ods. 1 a 2 OZ a preto je podľa § 39 OZ neplatné, nie je správny. Postúpením predmetnej pohľadávky totiž nedošlo k takej podstatnej zmene obsahu záväzku (s negatívnym dopadom na dlžníka), ktorá by bránila jej postúpeniu v zmysle § 525 ods. 1 OZ.

17. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom od 1.1.2009, teda aj ku dňu postúpenia pohľadávky dňa 8.12.2011), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky je klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu

tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

18. Citované ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávku voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi.

19. Vychádzajúc z uvedeného, ak je pre platnosť postúpenia potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v cit. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 132 ods. 1 CSP a § 150 ods. 1 CSP tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností vedie k záveru o neplatnosti úkonu postúpenia pohľadávky, čo má za následok nepreukázanie aktívnej legitímácie postupníka.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené VÚB, a.s. bola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku voči žalovanému (ktorá je predmetom tohto sporu) žalobcovi len po tom, ak bol žalovaný napriek písomnej výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke a to aj bez súhlasu žalovaného.

21. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca ani v podanej žalobe a ani neskôr v prvoinštančnom konaní neuplatnil tvrdenie, že predmetná výzva, adresovaná pôvodným veriteľom žalovanému zo dňa 22.8.2008 bola žalovanej aj doručená. Žalobca na doručenie tejto výzvy žalovanému nepredložil a nenavrhol ani žiaden dôkaz, naopak potvrdil, že doručenkou k výzve nedisponuje. Predložený podací hárok z 28.10.2011 pritom nemôže preukazovať odoslanie výzvy z 22.8.2008. Skutkové tvrdenie žalobcu o doručení predmetnej výzvy žalovanej v tomto súdnom konaní uplatnené nebolo, preto nemohlo dôjsť ani k jeho popretiu ani potvrdeniu zo strany žalovanej, preto neprichádza do úvahy aplikácia § 151 ods. 1 CSP, podľa ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. V danom prípade totiž žalovaná nemohla poprieť skutkové tvrdenie žalobcu, ktoré sa neuskutočnilo, v konaní nebolo realizované.

22. Žalobca teda neunesol svoje dôkazné bremeno, keď nepreukázal doručenie výzvy banky na splnenie omeškaného dlhu žalovanej. V spise sa taký dôkaz nenachádza, žalobca jeho existenciu ani netvrdil a žalovaná doručenie nepotvrdila. Žalobca teda nedokázal, že žalovaná pohľadávka bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné (aj keby zmluva o postúpení bola účinná, aj keby bolo žalovanej doručené oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky). Je treba uzavrieť, že žalobca nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie pred súdom, a preto bolo dôvodné jeho žalobu zamietnuť, tak ako to už správne uzavrel súd prvej inštancie.

23. Obdobný záver prijal už i NS SR v rozhodnutí sp. zn. 7 Cdo 26/2017 zo dňa 28.3.2018, podľa ktorého podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť

svoju pohľadávku, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ). Obdobne občianskoprávne kolégium NS SR na svojom zasadnutí z 9.10.2018 prijalo rozhodnutie (k rozsudku NS SR sp. zn. 1Cdo 147/2017) s právnou vetou: „Ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale len právo klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon“.

24. Žalobca tiež tvrdil, že ust. § 89 ods. 1 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách v spojení s dohodou zmluvných strán umožňovalo zmluvným stranám, aby si upravili práva a povinnosti odchyľne od Zákona o bankách. Poukazoval potom na ust. bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého: „Klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky...“

25. Podľa § 89 ods. 1 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o splátkovom úvere (8.1.2007), banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné pri každom obchode požadovať preukázanie totožnosti klienta okrem obchodov uvedených v odseku 4; pri každom obchode je klient povinný vyhovieť každej takejto žiadosti banky alebo pobočky zahraničnej banky. Vykonávanie obchodu so zachovaním anonymity klienta banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné odmietnuť.

26. Podľa § 89 ods. 1 posledná veta zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách účinného až od 10.6.2013, banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojím klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť; takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1.

27. Právna úprava ust. § 89 ods. 1 Zákona o bankách, na ktorú sa žalobca v podanom odvolaní odvoláva, nebola účinná v čase uzatvorenia zmluvy o úvere dňa 8.1.2007. Preto ani účastníci zmluvy o splátkovom úvere nemali možnosť upraviť si postupovanie pohľadávok (súčasných i budúcich) odchyľne od vtedy účinného znenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

28. Zhrnúc vyššie uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom prvou výrokovou vetou žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, rozhodol vo výroku vecne správne a preto odvolací súd, po vyporiadaní sa s relevantnou odvolacou argumentáciou odvolateľa, s použitím § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej - výrok I., ktorým bola žaloba zamietnutá i v závislom a správnom výroku II. o náhrade trov prvoinštančného konania, potvrdil.

29. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnej žalovanej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

30. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bola žalovaná v odvolacom konaní pasívna, nevykonala žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnila, ani nevyčísliť a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

31. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyiac podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli.

32. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia CSP alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v

konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodnutie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavné nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

33. Odvolací súd potom hoci úspešnej žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, s odkazom tiež na obdobný záver NS SR v rozhodnutí z 26.10.2016 sp. zn. 6 Cdo 544/2015.

34. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).